

TREDJE SÖNDAGEN EFTER PÅSKDAGEN

JUBILATE

Text: II Årg Högm Joh 17: 1–8. Predikan: Kyrkoherde Åke Malander, S:t Matteus ev-luth församling, Uppsala

Dagens och de kommande söndagarnas texter förflyttar oss tillbaka till skärtorsdagskvällen, men Jesus förbereder här lärjungarna inte bara för långfredagen och påskdagen utan även för tiden efter påsk. Så blir dessa veckor för oss en undervisning inför Kristi himmelfärds dag och pingst. I evangelietexten (Joh 16:16-22) talar Jesus till lärjungarna om de smärtsamma dygn som de nu står inför. Han, deras Mästare, ska tas ifrån dem, bedrövade måste de åse långfredagens skakande händelser. Men han utlovar åt dem en återseendets glädje, en glädje som inte ska tas ifrån dem. När han har avslutat detta tal, detta trösterika tal till de församlade lärjungarna, vänder han sig till sin himmelske Fader i en avslutande bön, Jesu översteprästerliga förbön. Vi kallar den så därför att *"stunden har kommit"* då han ska fullborda sitt översteprästerliga ämbete här på jorden, liksom han redan har fullbordat sitt profetiska ämbete, han har under några år predikat och undervisat om Guds rike och förkunnat allt Guds rådslut. Om vi betänker att detta kapitel, Joh 17, Jesu översteprästerliga förbön, är ett samtal inom Gudomen, Sonens samtal med Fadern, så kan det verka orimligt att vi människor ska ge oss till att försöka utlägga och predika över detta. Likväl måste så ske; även dessa ord är bevarade åt oss till undervisning, tröst och förmaning.

I dag är det de åtta första verserna som är predikotext. Här talar Jesus med sin Fader om förhärligandet, trots att det är hans förnedrings djupaste mörker som närmast förestår. Han som har fått all makt i himmelen och på jorden låter sig till synes maktlös föras till korset. Men detta är just ändamålet med hans människoblivande, här fullbordar han det verk som Fadern gett honom att utföra, och genom detta verk förhärligar han Fadern här på jorden. Som Människosonen har han fått makt över allt kött, över alla människor, inte för maktens egen skull, utan för att han ska ge evigt liv åt alla dem som Fadern har gett åt honom. I dessa få och enkla ord ligger människans salighetsväg beskriven. En dag ska vi skåda en skara så stor att ingen kan räkna den, och alla dessa, var och en av dem, står där inför tronen endast därför att Fadern har gett dem åt Sonen och Sonen har åt dem förvärvat och gett det eviga livet. Det har av och till i kyrkans historia funnits de som har beskrivit och utmålat vägen till salighet som en serie av mått och steg som människan ska kämpa sig igenom för att slutligen nå målet men ändå inte få vara säker om sin salighet, glädjen kan tas ifrån henne. De som lär så har säkert gjort detta i någon form av välmening och därigenom väl inte insett att de talar och lär människorna vad Herren aldrig har talat i sitt Ord. Inte heller torde man här betänka att sådana läror berövar en fattig syndare all tröst; är vägen så fylld av steg och villkor, då är det nog bara farisén som orkar ända fram, den arme publikanen får nog vända tomhänt hem. Jesu översteprästerliga förbön däremot är bräddfylld av tröst för dem som ingen rättfärdighet äger. De som måste nämna sig själva vid sitt rätta namn: syndare, de får här lära sig att även nämna Herren Jesus vid hans rätta namn: Syndares Frälsare.

Jesus ger evigt liv åt alla dem som Fadern har gett åt honom. Mot dessa hans klara ord har naturligtvis ingen människa rätt att göra någon inskränkning. Inte heller ska vi försöka oss på att tränga in i Guds hemliga rådslut. Vad Gud *inte* har uppenbarat är oätkomligt för oss, hur det förhåller sig med sådant får vi överlämna åt honom, men det som han *har* uppenbarat och gett oss i sitt Ord, det ska vi tro, lära och

bekänna. Vi vet genom Ordet att Sonen, Jesus Kristus, har kommit för att vi ska ha liv, och överflödande liv. Men vad evigt liv egentligen är och innebär kan vi bara göra oss vaga föreställningar om. Vi förstår att det inte bara, och kanske inte ens i första hand, handlar om en obegränsad utsträckning i tiden utan lika mycket om en kvalitet, om en fullödighet. Det eviga livet finns hos Jesus, som inte bara har utan själv är Vägen, Sanningen och Livet. Att lära känna honom blir därför avgörande för att få eller mista det eviga livet. *"Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus."* Att "känna" någon innebär givetvis ett visst mått av kunskap om personen ifråga, men kunskapen kan vara olika djup. Även människor emellan kan vi fråga: Känner du NN? Och svaret blir kanske: Jodå, jag vet vem han är, jag träffar honom på jobbet ibland, men inte känner jag honom direkt. Ett sådant svar betyder väl att man inte har någon personlig relation till honom. Så torde det vara för många människor i förhållande till Herren Jesus: Visst vet vi vem Jesus är. Det lärde vi oss ju redan i söndagsskolan och när vi konfirmerades. Så långt må det ju vara en god sak, men finns det en personlig relation till honom eller är Jesus, och hela tros läran och bibelkunskapen, bara ett kunskapsobjekt? Jesus talar inte bara om att känna honom, han säger också att *"de tror att du har sänt mig"*. Tro och vetande måste gå hand i hand. Tro utan kunskap kan lätt bli ett känslornas bedrägeri i stället för den saliggörande tron, man måste med Paulus kunna bekänna: *"Jag vet på vem jag tror."* Kunskap utan tro är inte vad Bibeln menar med att känna Gud och den han har sänt. En yttre kunskap i Bibelns innehåll och i den kristna tron kan varje normalbegåvad människa skaffa sig genom vårt naturliga förstånd, men om den inte åtföljs av och bejakas av tron, så är det ändå inte det eviga livets kunskap.

Att vi känner den ende sanne Guden och den han har sänt, Jesus Kristus, beror på att han har uppenbarat Guds Namn för oss. De ord han har tagit emot från Fadern har han gett åt oss, för att vi ska ta emot dem och hålla fast vid dem. Dessa ord har genom den Helige Andes försorg bevarats åt oss i en lätt tillgänglig form, som vi kallar Nya Testamentet. Genom dessa hans ord lär vi känna och förstå vem han är och vad det verk är som han har fullgjort. Om detta verk vittnar Mose och alla profeterna, att var och en som tror på honom har evigt liv i hans namn. Om detta kan vi vara helt vissa därigenom att han på korset utropar: *"Det är fullbordat."* Då finns inget mer att tillägga. Då är Fadern förhårligad genom Sonen. Och Fadern förhårligad Sonen, då han låter ordet om försoningen gå ut över världen. Sonen blir förhårligad när vi tror på hans ord och löfte. Att ge Kristus den ära som honom tillkommer är att tro att vi får alla våra synder förlåtna för hans skull, i hans namn. Det är att tro att jag i dopet blev född på nytt till ett andligt liv. Det är att tro att evangeliums löfte gäller även mig. Det är att tro på avlösningens ord. Det är att tro att brödet och vinet är Kristi sanna kropp och blod, utgiven och utgjutet för mig, till mina synders förlåtelse. Att så tro på, att så ta emot, att så leva av vad Kristus har gjort och talat, det är att redan här på jorden ha börjat det eviga livet. I tron på Jesus Kristus har vi livet även när kroppen dör. Och när vår dödsstund närmar sig får även vi utropa: Det är fullbordat! Det kan vi göra därför att Jesus har fullbordat allt som behövdes för vårt eviga liv. Och var och en som lever och tror på honom ska aldrig i evighet dö utan har övergått från döden till livet, det sanna livet i Gud. Det är visst och sant, ty det är Guds Ord och Löfte.

Amen.